

Contra els totalitarismes, o contra els reiterats abusos de poder en les nostres democràcies presumptes, el més sorprenent no és que els pobles s'hi rebel·len sinó que no s'hi rebel·len. Aquesta exhibició de fàcil astorament pertany a l'acaçat psiquiatra austríac [Wilhelm Reich](#), «*el deixeble més brillant*» de [Freud](#), en paraules del pare del psicoanàlisi. D'astoraments com aquest les biblioteques en van plenes, amb cèlebres filosofies sobre l'origen d'una instintiva obediència, una consentida submissió o una inconscient anestèsia general dels pobles com a imperatiu vital, diuen, que fa possible la socialització de l'ésser humà, com ara la polis o ideal de Ciutat en [Aristòtil](#), la justificació del *Leviathan* en [Hobbes](#) o la teoria de l'alienació en [Marx](#), salvant-ne les distàncies, és clar. Al País Valencià, l'oposició porta anys practicant un estèril, quan no dócil, astorament contra el constant trencament del contracte social a través del qual se suposa que els governants haurien de garantir, com a mínim, la seguretat dels ciutadans. Però ni això. Cinc cèntims: la matança al negligit metro de València, milers d'alumnes en [barracaons](#), hospitals sense personal i sense llits, una llengua i cultura valencianes exànimes, corrupció a tort i a dret, un paisatge destruït i, ara, els efectes de la crisi en una de les economies més hipotecades de tota Europa, per esmentar-ne només alguns dels incompliments del contracte. Però els governants no mai n'assumeixen la responsabilitat. Cap dimissió, cap *mea culpa*. Fins i tot Hobbes s'astoraria! En canvi, com a resultat, comprovarem fa poc que el partit en la Generalitat revalidà amb escriu la seua majoria a les urnes. Ni tan sols ara, el coneixement públic de les mentides, en seu parlamentària, del President de la Generalitat, involucrat en un cas de [gran corrupció](#), han modificat ostensiblement les intencions de vot de la ciutadania. I com és possible això?, diria un anglès. Li ho sabria explicar un súbdit de Berlusconi? Ni la Justícia, ni els mitjans de comunicació, ni els ciutadans més o menys decebuts, han compromès, ni que siga per pietat o mínima empatia, la resta dels valencians en una reflexió sobre la dimensió de la ferida. Tenim el que ens mereixem, sol dir-se. Fal·làcia recurrent. Fa temps que tenim moltes coses que no ens mereixem. O és que alguna [víctima del metro](#) mereixia morir-se? Ja fa [tres anys](#). Fins i tot en la pitjor de les dictadures o monarquies absolutes, el trencament del contracte social contra els drets fonamentals dels individus sovint ha tingut funestes conseqüències per al *Leviathan* de torn. Ací no. Ací mai no hi ha conseqüències, de cap mena. Ací el *Leviathan* s'engreixa sense control, amb una creixent impunitat, i en diuen democràcia. Perquè ens deixen votar, és clar. Per res més.

[Button](#)[Button](#)

«Corruptes», d'Escak al Rei